

El bàlsam de Manolo García

Manolo García, divendres, en el Porta Ferrada guixolenc, amb la violinista i corista Olvido Lanza en segon terme XAVIER CASALS.

Manolo García i el seu públic català es van retrobar després de la pandèmia en el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols. Hi presentava els dos àlbums –Mi vida en Marte i l'acústic Desatinos desplumados– que durant l'aturada forçosa del 2020 i 2021 va compondre entre pinzellades i partitures, però va admetre que la creació musical “sol amb la guitarra a la tassa del vàter no té sentit”, i no va amagar la seva felicitat per transmetre el mateix sentiment a les 3.500 persones, moltes d'arribades d'arreu de Catalunya, que van corejar amb ell el seu repertori al recinte.

En aquesta gira –va dir– “el més important és que canteu”, com a antídoto, o bàlsam, davant l'angoixa de la covid-19 –que va superar al

maig amb el seu torrent de veu i l'energia ja totalment afinats– i els tambors de crisi energètica que va desafiar des del primer moment fins a l'últim amb Insurrección, un dels temes clàssics d'El Último de la Fila que el públic va celebrar. En l'arrencada, per escalfar l'ambient, va recórrer a altres cançons clàssiques compostes amb Quimi Portet, com ara Lejos de las leyes de los hombres i Lápiz y tinta, d'un passat que remarcava el blanc i negre de les projeccions en directe, però ben presents per als espectadors.

El cantautor va admetre que la tria de cançons combinava “meitat i meitat” vells temes amb alguns dels dos darrers discos, “que costen una mica més” per la riquesa de lèxic que sempre ha estat marca de la casa. Un alma de papel va servir com a nexa d'algunes de les darreres composicions, com per exemple 10.000 veranos, Quisiera escapar i Reguero de mentiras, una íntima balada en què fa una incursió en elrhythm-and-blues. Just abans de retornar cap al passat amb Estoy alegre, un reggae optimista de Los días intactos (2011) i un altre moment de blanc i negre amb A veces se enciende (1986), xalant amb la percussió alhora que entonava un tema més aflamencat que va servir com a preludi del tram acústic, amb la Maturranga i Laberinto de sueños, deDesatinos, i una reivindicació de la rumba entre les influències d'adolescència al Poble Nou barceloní, dividit entre Led Zeppelin i els Beatles, o Peret, Sisa o Pau Riba.

Arribats a l'equador de les dues hores i mitja d'un altre concert generós, García va interpretar Con los hombres azules, Pájaros de barro i Somos levedad, abans de Prefiero el trapecio, amb què va carregar contra la indigència energètica a què les grans companyies aboquen la població, i Carbón y ramas secas, un altre dels seus temes bandera del primer treball en solitari, Arena en los bolsillos. I després d'un primer conat de comiat, la traca final amb Llanto de pasión, Aviones plateados i Sara, prèvies a l'insurrección del final, a càrrec de la platea i la grada, i amb Manolo de direcció de la coral. Tot plegat, sense que ningú fes cap buit a Un giro teatral, Nunca el tiempo es perdido o la també mítica A San Fernando, però palesant que una gira de retrobament d'El Último de la Fila, pel camí de les tres dècades de la dissolució de la banda, ho petaria. Malgrat això, García i Portet van al seu propi ritme i, per ara, les retrobades són tot just moments íntims de costellada a l'estudi de MusicLan o per homenatjar Àngel Casas mesos enrere a TV3.

Fent un exercici de gaudir del present, la conclusió positiva és que el cantautor ha tornat i el públic, que no el deixava marxar de l'escenari tot i el gran esforç, no li falla. Ahir a la nit va fer la segona aparició catalana de la gira a Pineda de Mar i al novembre es preveu un bany de masses encara més concorregut al Palau Sant Jordi.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-08-2022, Pàgina 31

-El Punt Avui. Nacional 07-08-2022, Pàgina 21

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2176862-el-balsam-de-manolo-garcia.html>